

sionsbetænkning, han veed bedst, hvor skaansom man bør være i sin Bedømmelse af den Art Arbejde, hvor det altid er nødvendigt, for at bringe noget Resultat tilveie, at forene stridige Anskuelse, at forlige det Uforligelige og saaledes at gaae paa Accord med de Enkelte i mindre Ting, saa at man, naar det kommer til Stykket, har ondt ved at gjenkende sit Barn i de Klæder, det har faaet paa, forsaavidt det forøvrigt har faaet Klæder paa. Det skal derfor være langt fra mig at ville rette en Behreidelse til Commissionens Medlemmer, men paa den anden Side vilde det være urimeligt, om denne Anskuelse af det personlige Arbejde og Besvær skulde forhindre fra frit og aabent at udtale sin Mening om det Resultat, hvortil Commissionen er kommen, og denne Mening kan da for mit Bedkommende ikke blive en anden end den, jeg nylig udtalte, at Commissionen selv modarbejder det Formaal, som den erklaerer at ville arbejde henimod. Heller ikke er jeg istand til med den sidste ærede Taler at udtale min Anerkjendelse af den Resignation, som Commissionen i det Hele vil have viist ved at see bort fra Meget, som den kunde ønske at drage frem, og at holde sig til et vist givet Grundlag, ved i det Hele taget at stille sig paa et mere praktisk, materielt Standpunkt end den i 1851 nedsatte Theatercommission. Det seneste Commissionsorium var givet paa en saadan Maade af vedkommende Minister, der ikke selv havde givet nogen Paapegning af den Vej, der skulde følges, at Alt stod aabent; det var givet saadan i al Almindelighed, at Intet som helst var præjudiceret, men blot de Punkter vare opstillede, som ønskedes drøftede. Det havde netop været ønskeligt, om de ærede Medlemmer af Commissionen, som overhovedet bele min Opfattelse af Theatrets Forhold, havde skarpt og bestemt taget Udgangspunktet fra de nødvendige ideelle Fordringer og havde været lidt mindre redebomme med at give efter for de praktiske Fordringer, der stilledes. Deres Opgave laa jo ikke imellem at gjøre „noget Flot“ og gjøre „noget Tarveligt“, men imellem at gjøre noget Tarveligt og noget Utilstrækkeligt. Jeg troer nu, at Commissionen

har fundet det Sidste, det Utilstrækkelige, idet den har søgt efter det Første, det Tarvelige. Det Allerførste, jeg har at sige, er dette, at det Tilskud fra Statens Side, som er begjært af Commissionen, er for ringe. Theatret vil ikke i sin nuværende Skikkelse og med sin nuværende Virksomhed være istand til med det at fyldestgjøre de Formaal, som ere stillede; man vil ikke med dette Tilskud være istand til at holde Theatret paa det Standpunkt, hvorpaa Commissionen efter sin hele Plan ønsker, at det skal staa. I denne Henseende har Commissionen nu ikke været saa fuldstændig som i flere andre; den har ladet os være i Uvidenhed om, hvorledes Forholdenes hele Stillings engang i Tiden vilde blive, dersom Planen bliver gennemført, hvorledes Theatret vil være situeret, naar alle Lønningerne blive bestemte paa den af Commissionen fastsatte Maade, naar det har faaet sit nye Huus, og naar det har faaet det Tilskud paa 50,000 Rd., som der foreligger Forslag om. Men sjøndt Arbejdet ikke er gjort saaledes, at man kan stille Tal frem, fremgaaer det dog umiskjendeligt af selve Commissionens Betænkning, at disse 50,000 Rd. ville være et utilstrækkeligt Tilskud, naar det Hele skal holdes paa den Fod, som Commissionen selv anseer for at være den rette. Min Mening er nu ingenlunde at optræde imod, at Theatret kommer ind paa „et knappere Liv“; tværtimod, jeg troer, at Theatret i flere Henseender kunde have Gavn af at komme ind paa et „lidt knappere Liv“. Man kan ikke læse Betænkningen igjennem med dens rige Oplysninger om de forskjellige Gagesatser, om de forskjellige Administrationsudgifter, i det Hele taget om de forskjelligeartede Udgifter, som knytte sig til Theatret, uden at komme til det bestemte Resultat, at det vilde være nyttigt, om Theatret hist og her levede noget knappere, og at der ved en forstandig Deconomi er god Mulighed for at bortskære ikke ganske saa Udgifter, som thynge paa Budgettet. Men om Livet end skal være nok saa knapt, saa skal der dog være et Liv. Og her er netop det Kjernepunkt, som efter min Opfattelse sælber Commissionens Arbejde; thi det Liv, den vil